

Det skummar på toppen av vågorna och det blåser en varm vind från land. Från fartygets akter ser jag fiskare i mindre båtar drar upp nät, deras siluett glimrar i guld och svart.

Solen ligger bara en armbåge upp över horisonten, doften av salt hav och tång påminner om en tid i ett annat hav, det är samma vatten men ett annat liv, samma kropp men bara något äldre. Jag får en känsla av att vilja hoppa, fem våningar rakt ner i djupet men jag drivs tillbaka av nyfikenhet till livet. En båt kan ta oss nästan vart vi vill och det är aldrig lika gästvänligt i en öken. Men det är bara i vårt förstånd vi inte kan flyta där, även om det blir möjligt i en annan tankebanan. Det vi ser som motstånd är inte sant och det vi inte ser är möjligt. För att inte avslöja att vi lever i en ocean av ovisshet vinklar synen verkligheten.

Några veckor tidigare...

Det gungade fortfarande efter jag satt ned foten på fast mark. I hamnen var det full aktivitet, det var en stad som tydligt levde på allt som kom från havet, fisk, mussla och tvättsvamp. Eller så kom inkomsten på två ben med en ryggsäck som jag. Turistens eviga sökande efter den perfekta balansen mellan vila och äventyr. Det jag sökte var en två veckors semesterromans, likt en sommarkatt att gulla med några veckor i juli som sedan släpps vind för våg när det blir höst. Dofte av fiskrens var tydligt närvarande och det hördes röster från en fiskauktion. Överlastade mopeder knattrade på gator mellan små vita hus och klättrade upp längs berget, likt en amfiteater runt hamnen.

Jag gick upp i en av gränderna som slingrar sig mot toppen. Det var lätt att gå vilse men det gjorde ingenting, för sökandet kommer leda till något nytt och det nya är aldrig en tillfällighet trots allt. En mopedist fick mig att fly in i en portgång som visade sig vara ett litet Hotell.

”Okay, så det är här jag bor nu”, skrattade jag högt och reflekterade på min tidigare tanke.

”Turisten skrattar, det tycker vi om här på ön”.

Rösten kom från en spänstig man bakom mig.

”Jag letar efter rum för några nätter, har ni”?..

Längre kom jag inte i mitt försök att tilltala mannen på hans eget språk innan jag blev av med ryggsäcken och stod med ett järn i handen. Han visade med en lätt nackrörelse att jag skulle svepa den urinfärgade drycken. Det stack till på tungan rejält, doftade av finkel och smakade bajs, så det kändes befriande när den klibbiga vätskan runnit förbi smaklökarna.

”Du gör egen sprit va”?

Jag ville bara ge tillbaka glaset när han höll upp en ny till brädden.

”Japp det är husets egna O Casa som vi har bränt i generationer. Kul att du gillar den, då kommer du att trivas här min vän”.

”Vad bra du pratar mitt språk, hur kunde du veta att jag”?..

Nu avbröt han mig igen, vilket tempo han hade. De brukar vara mer bakåtlutat ute på öarna och det var ju trots allt jag som skulle föreställa den stressade storstadsbon.

”Du undrar hur jag kunde se att du inte var lokal”, sa han och rusade ut på gatan med ett skratt som ekade i gränden.

Han ropade något jag inte förstod men det måste ha handlat om mig. Fotbollsspelande småkillar stannade upp och skrattade tillsammans med svartklädda tanter som slog sig för knäna och det blev livliga diskussioner grannar emellan.

Jag höjde min högra hand och gjorde en majestätisk handrörelse och det ökade om möjligt skrattet ytterligare.

”Kom nu ers majonnäs”, sa min spänstiga värdshusvärd och visade vägen en trappa upp.

Det var en romantisk dröm som fått mig att öluffa, och naturligtvis loppisfyndet.

Under ett besök hos min pappa på sommarstället en månad tidigare, pumpade jag upp hans gamla cykel för att kunna dra ut på grusvägarna. Jag trodde ett tag att det här var mitt sommarmål och att cykelturerna räckte som omväxling, samtidigt fanns det tid över till att skriva på en Tv-serie jag skulle ha klart till hösten. Men det var ju innan loppisfyndet. På senare tid har jag fått problem att umgås längre stunder med pappa, gamla mönster upprepas och det stör mig, släktdrag speglas i likheter som jag inte vill kännas vid. Därför blev cykelturerna längre för var dag och det var ofta mörkt och tyst i huset när jag kom tillbaka på kvällen.

Efter vägarna var det pistat som i en slalombacke med skyltar textade LOPpis. Det är konstigt, vi samlar på oss så mycket prylar att vartannat hushåll kan öppna ett eget varuhus sommartid. Jag rotade i en korg och fick syn på en liten snygg låda av mörkt läder. Den hade ett vridlås med lock och i den fanns en skoborste för svarta skor på ena sidan och lite ljusare på den andra. Det var ett snyggt resekit och lätt att packa. Jag såg det inte först, men i botten, nedfälld under borstskäftet låg en burk mönsterinpassad i lädret. Den skulle vara för skokräm och logotypen med en svart och vit terrier satt fortfarande kvar på plåtlocket.

Men när jag öppnade burken kändes inte doften av skokräm, nej där låg en bunt sedlar av en valör jag inte kände igen och det var både två, tre och fem nollor i trycket. Jag jublade inom mig och tänkte att det här händer inte. Fyrtio kronor stod det på prislappen och det är konstigt att inte pruta på en loppmarknad, men jag tordes inte se tanten i ögonen när jag lämnade en femtiolapp och glömde ta växel tillbaka. Det tyckte tanten var konstigt.

När jag kom tillbaka till stan kollade jag upp kontanterna. Växlingskontoret tog inte valutan men sa att de var mycket pengar i det landet, så res dit.

”Det kan du hoppa upp och sättare på”, sa jag och packade min ryggsäck.

Det var tydligt att dyksport var stort på ön, svartvita bilder med dykare som höll upp diverse undervattensfynd klädde väggarna i hotellbaren. Jag pratade dykning med värdshusvärden som alla kallade Dallas, han gick klädd som en cowboy och som ung önskade han inget annat än att flytta dit. Det gick så långt att han ändrade sitt ordförråd med att lägga till en hemsnickrad amerikanska.

”Dy will how som mor in we stinger”, kunde han fråga bargästerna när klockan ringde för sista beställningen.

Jag frågade varför han aldrig kom iväg, han tvekade med svaret men sa sedan att han aldrig passat i hatt. Hela baren började garva, de var lättroade här på ön men jag förstod också att alla kände till vad som fått Dallas att inte göra verklighet av sin dröm.

Ett dunkel la sig i seglarbaren när dörröppningen fylldes av en gråskäggig jätte. Dallas blandade en Gin tonic som stod klar innan giganten nått bardisken. Det immade från glaset och såg gott ut.

”Vem är blekansiktet i baskern”?

Jätten pratade till Dallas men stirrade på mig.

”Det här är GT som mullrar, en viktig person att känna om man tycker om att Dyka”. upplyste Dallas.

GT visade tecken att vilja hälsa så jag sträckte fram min höger som försvann i hans enorma kratta. Det kändes som jag var fem år och höll min pappa i handen.

Hans blick var gnistrande isblå som nattfrost och ögonen satt högt upp i ansiktet, tätt som på en cyklop.

”Vet du. Den där skäggstubben du har, påminner mig om en gång när jag träffade Yassir Arafat. Det var en egensinnig jäkel, men en bra karl”.

Jag sneglade frågande mot Dallas som stod och torkade glas i andra änden av baren, han nickade så jag förstod att GT talade sanning.

”Nej fan Dallas ladda mitt glas och ge Arafat vad han vill ha”.

Dallas såg på mig och jag pekade mot jättens tomma glas för att få samma som han. Jag var tveksam till liknelsen med Arafat, varför kunde inte jag få smeknamnet Brad Pitt eller Che Guevara? Men för att komma från GT var det en komplimang, nu blev det Arafat här på Ön och jag kunde redan höra snacket.

”Kommer du ihåg sommaren då Arafat var här”, säger en av fotbollskillarna i gränden.

”Men han var väl inte från Palestina”? Frågar någon på moped.

”Nej men han var lika stilig”, hurrar tanterna i kör.

Jag avbröt den tanken och höjde mitt glas, giganten höjde sitt och undrade hur länge jag skulle stanna.

”Du dricker inte husets O Casa”? svarade jag för att undvika fördjupningen i mina oplanerade semesterplaner.

”Ingen dricker O Casa nykter”, replikerade GT.

”Men vad har du för mål med besöket här på ön”?

Det var som om åskan slog ned när GT frågade, men det som fick mig att rygga var att jag inte hade något direkt svar.

Säkert var det inte elakt menat men jag vart provocerad och vad skulle jag säga? Att min flykt från familj och vänner blivit tråkig och det trygga i ensamheten är ett I-landsproblem...

Jag blev räddad från ett oväntat håll, plötsligt började en av bargästerna sjunga. Dallas hade startat Karaokemaskinen för det var ju lördag och snart böljade seglarbaren till, "may may may Delilah".

Lättnaden av att slippa svara GT och upprymd av en överförfriskad Tom Jones kopia fick mig att ropade O Casa laget runt. Baren var på hugget och svarade i kör, "why why why Yassir Arafat".

Sedan följde hits som "What's New, Pussycat" och "It's Not Unusual". Baren kokade av män i tårar och ingen höll tillbaka. Det var otippat men fint på något vis att se dessa vindpinade fiskarpojkar vara så blödiga och i de första takterna till "Green, Green Grass of Home" kom huskören igång och luften fylldes av cigarett tändare. Killen som absolut var kvällens stjärna kunde sin Tom Jones och förtjänade varenda trosa i salongen, men det hade bara blivit kalsonger är jag rädd. Dallas körde upp en mikrofon i ansiktet på mig och visade med hela kroppen att scenen var min. Det fanns bara Tom Jones i biblioteket så jag valde "I Who Have Nothing". Ett talande intro och passade min röst. Det var magiskt, hela baren dansade tryckare. Jag fick tunnelseende och rummet fylldes av vällust. Silvernätet på mikrofonen blixtrade som diamanter i strålkastarljuset.

Redan i andra versen kändes det som om jag höll hov för hundratals åskådare. I refrängen kom Dallas in med en egen mikrofon och höjde tempot, då var vi i Las Vegas. Jag älskade och värderade hans vänskap den natten...

När jag vaknade var jag bakis men skönt glad, jag hoppade lätt ur sängen och rapade O Casa, inte så skönt. Det var osäkert om jag sovit över en hel dag eller om jag bara blundat några minuter.

Men jag packade lätt och gick ut i ljuset. Det är lika överraskande varje gång jag är uppe med tuppen, allt är så rent och så nytt.

Öns befolkning vaknade samtidigt med mig, det kändes viktigt på något vis, som om jag passade in. Jag stannade till vid ett mobilt café, en trehjulig moped med inbyggd kaffemaskin och nybakade scones. Här stod byprästen och pratade med någon som var ute med hunden. Solen började värma och från nattens dagg på blommor i blått och rött blandades öns egen morgon eau-de-cologne.

Jag gick mot öster för att undvika skuggan. När jag kom ner till vattnet såg jag ett badhus med pelarsalar av marmor, svallvågor från en livlig båttrafik utanför slog upp och in i rummet. Jag gick barfota på ett kallt stengolv men det värmde mitt hjärta och min lust. Det vankade en man oroligt fram och tillbaka i rummet, jag försökte låta bli att stirra men det var svårt och samtidigt kändes det dumt att försöka göra sig osynlig. Jag valde att heja och då lät det som han frågade något. Jag gissade att han ville veta om jag var ditt eller datt, jag vill inte vara ohövlig så jag svarar ditt. Hans mumlande blev ivrigare och så pekade han ut mellan pelarna där det passerade ett flygplan. Han höjde rösten och i en lång mening kunde jag tyda ordet Darwin.

Nej svarade jag, inte flyga nu, jag är ute och går. Det är svårt att prata med en person som är klassad tokig, det känns som det är jag som är mindre vetande och den rädslan driver mig att ta avstånd. När jag försökte ta mig ur de mentala grepp mannen hade fångat mig i kom en kvinna mot oss. Ögonen tvingades ner i klyftan till en lite för trång bikinitopp. Hon hade kort blond frisyr, var närmare två meter lång och påminde om en dansk James Bond Brud.

”Ser att du har träffat Errol, Jag heter Q och du är ny här”?

”Jag vart nyfiken på det här stället, det måste vara flera hundra år”?

Jag försökte samla ihop mig, men hon hade sätt vad jag var nyfiken på.

”Det är äldre, säkert tusen år, men vem är du”?

Det var den andre personen under kort tid som ställde frågor på ett sätt jag kände var lite för privat.

”Jag ser mig omkring lite och bor hos Dallas, känner du honom”?

”Om jag gör, vi levde ihop men inte nu längre”.

Det ilade till i mig. Sa hon att hon var singel?

Nej vad dumt, så fort en kvinna blir lite personlig tror jag att hon vill ligga. Q hade kommit hit för sex år sedan, hennes pappa var från Ön och hennes mamma var tyska, men de hade aldrig varit gifta. Han var alltid på en båt och hon hemma i Erlangen. Men så gick mamma bort, då valde Q att knyta starkare band till sin far och nu var hon fast här.

”Du kan ha träffat honom, han kallas GT och Dallas bar är hans vardagsrum”.

”Jo tack, vi sågs igår”, sa jag och tog mig för huvudet.

Nu förstod jag den närgångna stilen, ett tydligt släktdrag.

”Men vad är det med killen här och Darwin”, jag nickade mot Errol som satt sig lite längre bort och såg upp mot himlen.

”Det ser ut som om han väntar på något”?

”Han väntar på att hans kärlek ska komma tillbaka, hon reste som många unga gjorde under 1960-talet till Australien. Errol ville följa med men fick inte för sin far som hade en dykbåt och ett företag som tog upp tvättsvamp.

Errol var företagets stora tillgång och en extremt duktig dykare. Samma morgon som hans kärlek for iväg gick han som vanligt ner i sin dykarklocka, men han surrade fast sig på botten så de fick inte upp honom när det var tid. Hans far dök ner och skar loss honom. Efter det vart tilliten till medmänniskan noll. Han är gammal nu men pratar som ett barn”.

Det hade blivit kväll när jag kom tillbaka till min bas, jag hade blivit av med semesteroskulden den eftermiddagen. Dallas stod i baren klar att hålla upp, men jag hejdade honom.

”Bara kaffe tack”.

”Respekt min vän, du var kung i baren igår”.

Det flimrade förbi korta klipp och på fyllan kommer sanningen om möjligt sätt från sidan i en annan vinkel.

Karaokesång var kul men det sprack rejält och blev surt i "She's a lady", det kom jag absolut ihåg. Jag rodnade och beslöt att inte tänka mer på gårdagen, det var nya tider nu. Jag berättade om mötet med Q och att hon hade bjudit med mig på en dyktur kommande natt. Dallas sa att han redan hört det från GT som var skeptisk. Det går för fort fram hade han sagt, men låtit hälsa att du var välkommen. Q och han skulle ut med en grupp Kineser på eftermiddagen.

"Så klockan tio vid pir 13, kom i tid och det är ingen sportdykning, det är allvar".

Det mullrade ur Dallas när han tog i från tårna för att härma Giganten GT. Jag undrade vad han kände för att jag träffat Q? Dallas svarade att det var synd om hon skulle sätta pinnar i hjulet på den kommande turnén till hösten. "Dos Toros de Wales". Dallas och Arafat tolkar fritt Tom Jones.

"Du kommer aldrig mer höra mig sjunga", svarade jag.

"Det finns de som kommer tacka dig, men jag tycker att det är slöseri med talang. Det är inte vad som kommer ut som räknas, det är vad du har i dig som är fint".

Dallas sa det med sådant allvar att jag nästan trodde han talade sanning, samtidigt hyllade jag hans naiva och barnsliga svartsjuka om att det var jag som var hans vän. Nere vid pir 13 låg Ulla på tomgång, Q tog emot mig och jag undrade vad det var för namn på en båt. Hon svarade att det var GT's smeknamn på en riktig kvinna. Kapten GT höll på att fylla tuber med luft på piren och jag såg att Errol var med ombord. Ulla var den enda båt han tordes gå ombord på efter sin hemska upplevelse som ung.

Errol satt på fördäck och lekte med munstyckena till dykutrustningen, det bubblade i en hink och han pratade för sig själv. Det for en tanke genom mitt huvud om han ville leva så eller var det en besvikelse att hans far lyckats dra upp honom?

Det fanns ett gamla krigsfartyget som låg några distans ut och det var dit vi var på väg. Det var fullmåne och ett drömläge för nattdyk. Q körde båten, hennes våtdräkt dolde inget av hennes långa kropp och stora byst, hon såg över axeln mot mig och det avslöjade mina tankar. Handen drogs genom det korta fuktiga håret, hon hette Q för hon var Q.

När vi kom ner på rätt djup signalerade GT att vi skulle låta månen visa vägen. Vi tog oss in i fartyget från aktern för att det var den högsta punkten. Tyngdlöst svävade vi fram efter relingen och in i lastrummet. Där stod gamla motorcyklar tätt parkerade för att inte slås sönder vid eventuell sjögång. Vi följde en trappa som ledde in i styrhytten, allt var bevarat som om båten förliste igår. Månljuset gav bra ljus, en mörkblå nyans med gult på vissa detaljer.

Jag kom in i en hytt med toalett, på skoj satte jag mig på den och det tyckte GT var kul, det bubblade extra mycket från hans mun. Ingångshålet från torpeden som sänkt fartyget var på mitten av skrovet och nästan 40 meters djup, där simmade vi ut. För mig var det hög tid att gå upp, min luftmetare visade rött. Jag gjorde täcken till de andra och GT simmade fram och visade sin metare som hade mer en halv tank kvar. Tryck ner mig bara, gläns med att du simmar som en fisk och ser ut som en valross, själv gick jag upp på land tillsammans med min familj för 400 miljoner år sedan.

Q kom mot mig och var väldigt nära när hon tog bort sitt munstycke och så fick jag luft från henne. Det var dykromantik på djupt vatten i fullmåne. GT knackade med en dykkniv mot sin tub för att få vår uppmärksamhet. Nu var han för mycket farsa och Q var ingen oskuld direkt, men han vinkade att vi skulle följa med och så tog han täten.

Det förvånade mig att vi inte gick upp utan att vi fortsatte på 30 meter. GT signalerade att vi skulle ligga kvar på samma nivå och vände sedan själv mot djupet. Q pekade lite till vänster om GT och där skymtade något. Månen var inte lika intensiv längre, en ljuspelare tändes från GT och då såg vi skuggan av en segelbåt.

När vi var tillbaka på däck sa Q att segelbåten måste ha drivit hit med kraftiga underströmmar. De var inte mer än två veckor sedan de dök på krigsfartyget och då fanns den inte där. Jag undrade om det var möjligt att se vart båten hörde hemma. GT såg allvarlig ut och svarade.

”Hemmahamnen är här på Ön, det är min vän Kids osänkbara havsseglare, jag måste gå ner igen”.

För att undvika tryckfallssjuka skulle vi vänta i två timmar innan vi kunde dyka igen och Q kunde inte gå ner för att hon fyllt sin dykkvot den här dagen med Kineserna.

”Båten ligger för djupt pappa, du får inte gå ner själv och Arafat är för grön”. Det störde inte mitt ego att Q påpekade min oerfarenhet, båten låg på 50 meter eller mer så det var sant. Det som slog mig var att hon tilltalade GT som pappa, det var inte vanligt och hon förstod att det skulle bli svårt att stoppa honom.

En röst som jag inte kände igen hördes bakom oss.

”Jag är redo när du vilat kapten”.

Det var Errol som med ett mycket bestämt kroppsspråk stod ombytt i dykardräkt. Vi satt stumma runt bordet, jag kände ett sting avund inför hans nyfödda stolthet men jag var inte missunnsam. Det var ingen tvekan, Errol var den mest erfarne dykaren ibland oss och nu när det gällde hade han valt att komma tillbaka. GT bröt förtrollningen.

”Jag markerade vraket med en lysboj så vi hittar henne. Det ska bli en ära att få gå ner med dig Errol”.

Det fanns inga tecken på våld eller att någon omkommit om bord, båten längtade hem, som en häst sökte den sitt stall.

”Vad vet man om Kid”? Frågade jag.

GT och Q började tala hetsigt om vännen Kid, att han var ute i alla väder, en duktig sjöman. Det var tre år sedan man hört något från honom och det gick rykten att han förlit utanför Afrikas Horn. Kid var en rastlös riddare, en Don Quijote i nutid. Han slogs mot väderkvarnar och påstod att de var det stora hotet. Kuggjul som lever av vinden, men där någon hävdar rätten till nyckeln och bestämmer när hjulen skulle mala. Säden ska inte låsas in, den ska spridas över världen.

Han litade aldrig på någon när det kom till pengar, han gömde sina tillgångar i en skokrämsburk.

”Kan ni fatta, han hade flera tusen i sitt skofodral”, skrattade GT med hjärtat.

Jag stod i fören och tänkte på allt som hänt under den korta tid jag varit här på ön. Jag var en grön spelpjäs i Fia med knuff, sanningens tärning spelar aldrig falskt. Det var skoboxen från loppmarknaden som lagt ut kursen och visade att för eller senare sammanför ödet de som är viktigt. Errol hade alltid varit medveten men inte deltagit. Ingen räknade in honom, men han hade aldrig räknat ut sig själv och utmaningen i natt hade övertygat honom att släppa sitt trauma. Nya vänner hade tatuerat sanningar och väckt min lust, målet kan vara utstakat men det avgörande är hur vi hanterar vägen dit. Q kom fram till mig och vi såg den lilla byn vila i sin skönhetssömn. Det var bara från ett håll det kom ljus.

”Dallas Hotell är öppet i natt och han väntar på oss, när åker du”?

”Jag åker när jag nyktrat till efter det som händer nu”.

”Då så ska vi festa i dagarna tre”, ylade Q upp mot fullmånen.

När jag gick ombord på färjan hem så behövde jag inte resa mer, men jag var klar med ölivet och hade funnit min egen väg. Mitt arv speglades i ett kalejdoskop men jag var inte längre låst till gamla mönster. På landgången mötte jag en elegant atletisk dam med tydliga släktdrag från ön, hon hade bråttom och ropade till någon över axeln.

”Kid, nu får du sno på, jag har väntat ett halvt liv för att gå iland”.

Med skoboxen under armen gick jag efter och kom ifatt paret nere på kajen och så ropade jag.

”Kid, jag tror den här tillhör dig, jag har levt på den ett tag men nu är det din igen”.

Jag gav mannen mitt loppisfynd och till kvinnan sa jag att Errol dyker igen, men han har väntat ett halvt liv för att komma upp till ytan.

SLUT.